DE WEG TOT

Germaansche Lotsverbondenheid

OPLEIDINGSKAMP SENNHEIM

NEDERLANDSCHE, DEENSCHE EN NOORSCHE VRIJWILLIGERS IN DUITSCHLAND

UITGEVERIJ „STORM" — AMSTERDAM

DE WEGEN TOT

Germaansche Lotsverbondenheid

OPLEIDINGSKAMP SENNHEIM

NEDERLANDSCHE, DEENSCHE EN NOORSCHE VRIJWILLIGERS IN DUITSCHLAND

Overwinningen met de wapens kunnen slechts duurzaam zijn, wanneer de zege van den kinderzegen daaraan voorafgaat en er op volgt. De eeuwige geldigheid van deze *biologische* grondwet van het leven der volkeren is door het nationaal-socialisme opnieuw onderkend. *Een soortgelijke wet doet zijn invloed in de wereld der geestelijke machten gelden.* Nieuwe historische werelden, die bij hun groei steeds gelijktijdig in dingen zoowel van vitalen, op macht gebaseerden, als van geestelijken aard wortelen, kunnen nooit langs mechanischen weg worden georganiseerd. Zij moeten zich organisch ontwikkelen, en geen enkel onderdeel van deze ontwikkeling mag worden overgeslagen, wil het geheel later innerlijk hecht, vruchtdragend en duurzaam zijn.

Wanneer men zich van de toekomst van Europa en van de wereld een beeld vormen wil, dan is het dus niet voldoende nieuwe grenzen uit te stippelen en te vertrouwen op de beslissende slagen der geweldige legers. Men moet aan den storm het hoofd bieden, *men moet echter ook wat in stilte groeit nauwlettend blijven gade slaan.*

Een van de grootste omwentelingen van dezen tijd, beslissend voor het toekomstig lot van de geheele wereld en van een beteekenis die boven elk ander gebeuren uitgaat, is de wedergeboorte van het Noorder, het Germaansche Europa.

Het Noorder bloed heeft duizenden jaren lang op de wereld het stempel van zijn wezenswet gedrukt. In de laatste tientallen jaren scheen het zijn krachten verbruikt te hebben. Het zou te ver voeren, hier de oorzaken van dit beginnende verval op te sommen. Aan het feit zelf echter twijfelt niemand.
En nu, letterlijk op het laatste oogenblik, heeft de beschermgeest van het ras uit ondoorgrondelijke, sinds lang verborgen diepten van bloed en geest de wende gebracht. Van het Duitsche Volk, dat het gruwelijkst onder deze krisis te lijden had, ging de genezing uit. En in een razend snel tempo deed zij na de innerlijke genezing, ook haar invloed naar buiten gelden.

De taak

Duitschland, het rijk van het Europeesche midden, het volk, dat bewust weer den weg terug vond tot den oorsprong van zijn wezen, zijn bloed, begreep en overwon in een geweldigen stormloop elken schijnbaar onoverwinnelijken tegenstand, die zijn vrijheid in den weg stond. *Ter zelfder tijd echter — en dat is het groote van onzen tijd — kreeg men, boven het lot van het eigen volk uit, besef van zijn wereldtaak en zette men zich er toe die te volbrengen: de redding van Europa, de vereeniging en activeering van het Noorder, het Germaansche bloed.*
Niet slechts het lot van ons werelddeel, maar het lot van de geheele wereld, van de kultuur, van alle waarden van hoogere orde, hangt daar van af of de vorming van de Germaansche lotsgemeenschap gelukt of niet. *De beslissing daarover echter valt niet door het zwaard alleen.* Het zwaard ploegt diep, het bereidt den bodem, *maar of het nieuwe zaad ontkiemen zal, daarover beslissen die allerdiepste krachten, die de wezenswet van een tijd bepalen.*

Het besluit

In de praktijk beteekent dat: Germaansche lotsgemeenschap ontstaat niet slechts, doordat Duitsche soldaten de kusten van Noorwegen, Denemarken en Nederland verdedigen. Deze lotsgemeenschap — het elastische en toch draagkrachtige geraamte van Europa — moet langzaam groeien. *En het beslissende, eerste teeken van dat wat komen gaat, is niet de eenzijdige duitsche actie, maar de weerklank uit de Germaansche landen, de bereidheid tot den gemeenschappelijken strijd, de broederschap der wapenen.*
Wanneer men dit voor de toekomst zoo beslissende grondbeginsel begrijpt, dan voelt men, van hoe groot historisch belang het besluit van den Führer is, den mannen van de Noorder volkeren van Europa, die ten deele voor kort nog met ons de degens kruisten, door opname in de *ϟϟ-standaarden „Nordland"* en *„Westland"* van de ϟϟ, de wapenbroederschap met de soldaten van het Rijk, mogelijk te maken. Door de order van 20 April 1940 werd de standaard „Nordland", de order van 25 Mei 1940 de standaard „Westland" in het leven geroepen. Op 21 December 1940 werden door een historische order van den Führer deze standaarden, tezamen met den ϟϟ-standaard „Germania" tot de ϟϟ-divisie „Wiking" samengevoegd.

De daad

Reeds in Februari is dit bevel van den Führer door den *Rijksleider-ϟϟ* verwezenlijkt. Intusschen ontwikkelen zich de dingen met razende

snelheid. *Het beroep op het Noorder bloed, op de eer van de Germaansche mannen gedaan, heeft snel een sterken weerklank gevonden. Met honderden scharen de mannen uit de Noorder landen zich vrijwillig onder de vanen van het Rijk.*
Daardoor komt de ᛋᛋ voor volkomen nieuwe vraagstukken te staan. Want van de wijze, waarop deze mannen worden ingelijfd in het front der Duitsche soldaten, hangt onnoemelijk veel af, n.l. het al of niet slagen van dit werk voor een lange reeks van jaren.
De moeilijkheden, die daarbij te overwinnen zijn, en die — dat moet dadelijk gezegd worden — *reeds zijn opgelost,* beginnen vanaf het oogenblik, waarop de vrienden van Duitschland uit de Germaansche landen de grenzen van het Rijk overschrijden. Slechts enkelen spreken Duitsch. Elke militaire vooroefening ontbreekt hun. Zij komen uit een liberalistische wereld, zonder een voorbereidingsschool van den nationaal-socialistischen strijd en het nationaal-socialistisch regime doorgemaakt te hebben. *Is het mogelijk uit deze mannen, die niets bezitten dan hun idealsme en hun goeden wil, zoo maar, zonder overgang, langs den gewonen weg soldaten te maken?*
Dit werd zelfs niet eens beproefd. Er werd een geheel nieuwe oplossing als geestelijke conceptie gevonden, en deze werd op staanden voet practisch verwezenlijkt, wat voor het nationaal-socialisme en voor de ᛋᛋ bijzonder teekenend is.

Het vormingskamp Sennheim — de voorgeschiedenis

De Rijksleider-ᛋᛋ geeft aan den kommandant van het eerste „Nordland"-bataillon de opdracht een centraal bureau in Berlijn en tevens een vormingskamp als doorgangsplaats voor de vrijwillige ᛋᛋ-lieden van de Germaansche broedervolken in te richten. Het is oorlog, het is winter, en alles moet zeer snel van stapel loopen. Ondanks dat komt niemand op de gedachte van een voorloopige noodoplossing. Niet slechts de praktische gezichtspunten, maar ook de allerkleinste kleinigheden worden onder de loupe genomen. Het resultaat van dezen ingespannen arbeid, waarbij nog een ongeloofelijke hoeveelheid klein werk verzet moest worden, heet: *Sennheim.*
In de Boven-Elzas ligt dit kleine plaatsje. Op eenige kilometers afstand heeft de congregatie van de „Zusters van het Heilige Kruis" met Duitsche herstelgelden een goedgebouwd, uitgestrekte inrichting gesticht, een tehuis voor zwakzinnigen. Midden tusschen de wijde velden en akkers, met eigen landbouwbedrijf, staan, ver uiteen, de groote, lichte en ruime huizen. Gedurende den oorlog werden de zieken naar Frankrijk gebracht, waar zij onder de hoede der zusters van dezelfde orde staan. Gevangen genomen Spaansche communisten werden hier in een werkkamp samengebracht. Daarop trok de stroom van duistere elementen erdoor, die na de Duitsche overwinningen snel een goed heenkomen zoeken moesten. En toen stonden de groote gebouwen leeg. Vlug, zakelijk en correct speelt alles zich nu verder af: de overste van de orde, zuster Anselma, wordt in Straatsburg opgezocht. Men komt snel tot een overeenkomst en de zusters danken de ᛋᛋ voor de onbekrompen wijze, waarop de zaak wordt geregeld. Men heeft een dak boven zijn hoofd. Maar wat ziet het er hier uit! Alles vernield en even smerig, de centrale verwarming kapot, geen bedden, geen meubels. Sneeuw, die meters hoog

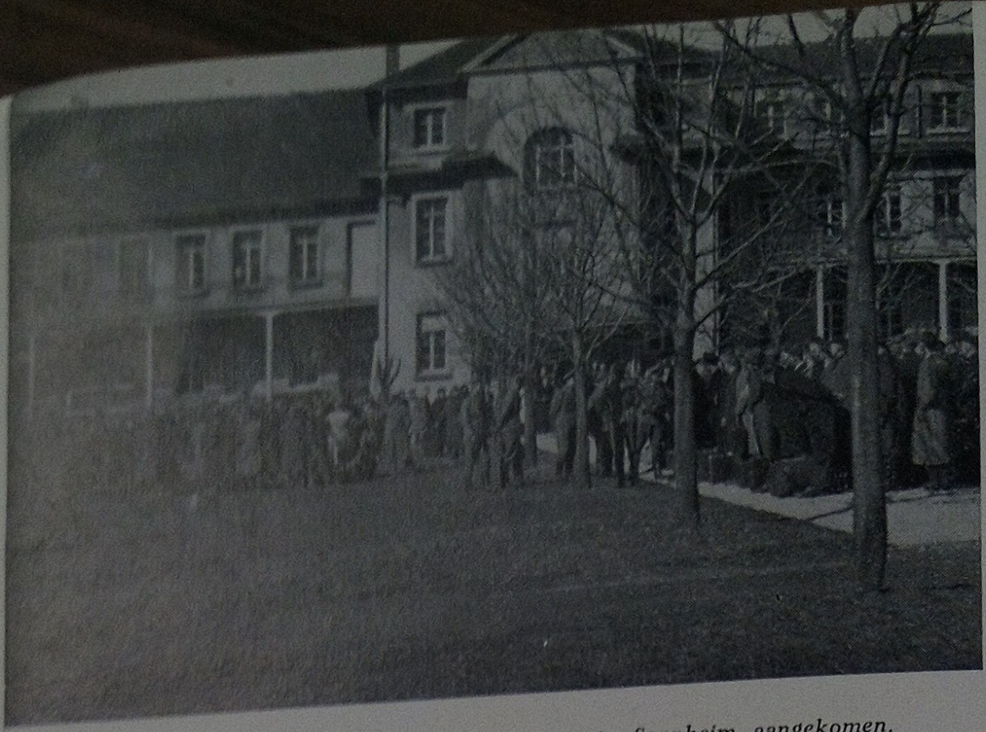

Een nieuwe groep vrijwilligers is in Sennheim aangekomen.

ligt, maakt de wegen onbegaanbaar en voor transport onbruikbaar, ijzige kou, geen hulpkrachten en de mannen, de toekomstige nieuwe wapenbroeders, staan reeds aan de grens. Het is in orde gekomen. Daar waar iedere burocratie het had moeten opgeven, het opgegeven zou hebben, daar sloegen de SS-mannen er zich doorheen. „Legaal—Illegaal" zoo luidde het wachtwoord, al naar gelang de kant van waaruit men het bekeek. Onderdeelen voor de centrale verwarming komen uit Parijs, stroozakken uit Belfort, wollen dekens werden zonder op de desbetreffende voorschriften acht te slaan, te voorschijn getooverd, en toen de Noorder vrienden aankwamen, kwamen zij juist van pas om op het eigen station, vlak voor de poorten van het kamp, alles wat tot de uitrusting ervan behoorde, uit te laden. Zij hadden er plezier in, pakten aan en verwonderden zich er over, wat er niet al voor hen noodig was — en er dan ook was.

Zooals het nu is

Intusschen zijn de maanden voorbijgegaan. — *Sennheim is een begrip geworden.* — In de stralende zon, door de winden omwaaid, liggen de nu kraakzindelijke gebouwen en herstelde huizen temidden der wijde velden. De Mannen uit de wijde kustgebieden van Vlaanderen, Nederland en Denemarken voelen zich hier volkomen thuis. En toch dringen de bergen tot in dit weide-landschap door. In de verte glinsteren de sneeuwvelden van den Jung-

De nieuwe vrijwilligers worden ingedeeld.

Uitrukken van een Nederlandsche ᛋᛋ-afdeeling.

frau, *de toppen der Alpen*. De zachte glooiingen van het *Schwarzwald* brengen een groet van den overkant, en van de nabije hellingen der *Vogezen* waait de wind op ons neer.
Hier opent zich de *Bourgondische poort* — een eeuwig symbool — voor een nieuwen stroom van Germaansch bloed, van Noorder geest. De *Hartmannsweilerkopf* houdt hier de wacht, omweven door de mythen van den grooten eersten wereldoorlog. Overal, verborgen tusschen bosschen en struiken, liggen hier, als hunebedden uit de vroegste tijden, de bunkers uit deze eerste phase van den Germaanschen vrijheidsstrijd van 25 jaar geleden. De mannen uit Noorwegen, Denemarken en Nederland, die dezen grooten oorlog als werkelooze toeschouwers meemaakten, trekken nu, telkens wanneer zij vrij van dienst zijn, door dit bunkerlandschap.

De geheele atmosfeer ademt hier geschiedenis, in dit gebied, waarvan het uiterlijk eens en voor al zoowel door de natuur als door de kultuur werd vastgelegd, waar de bloeiende velden zoo vaak met het bloed der mannen gedrenkt werden, mannen die met Noorder vastbeslotenheid zich geheel aan hun historische taak gaven. — *Over deze weiden marcheeren nu — zingend en reeds in stramme houding — de mannen, afkomstig uit*

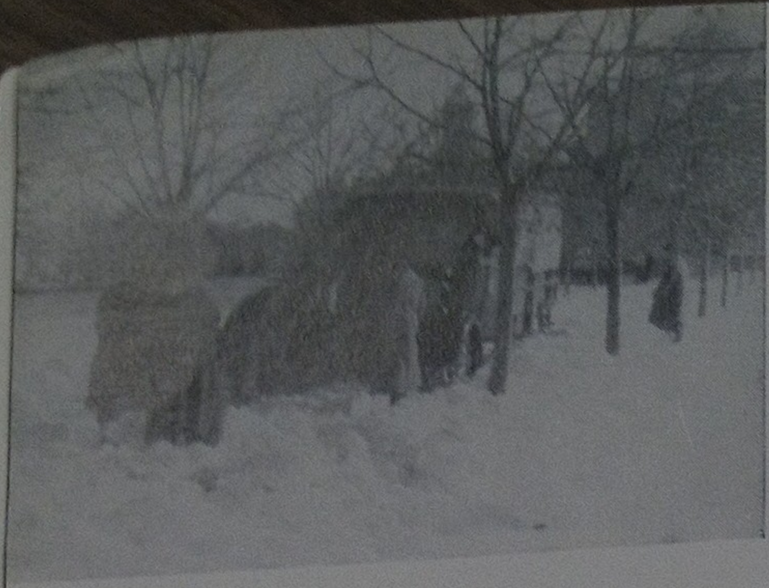

Zoo werd Sennheim ingericht: in ijzige koude, bij onbegaanbare straten.

De trots van het kamp: Een eigen station. De eerste Denen lossen uitrustingen.

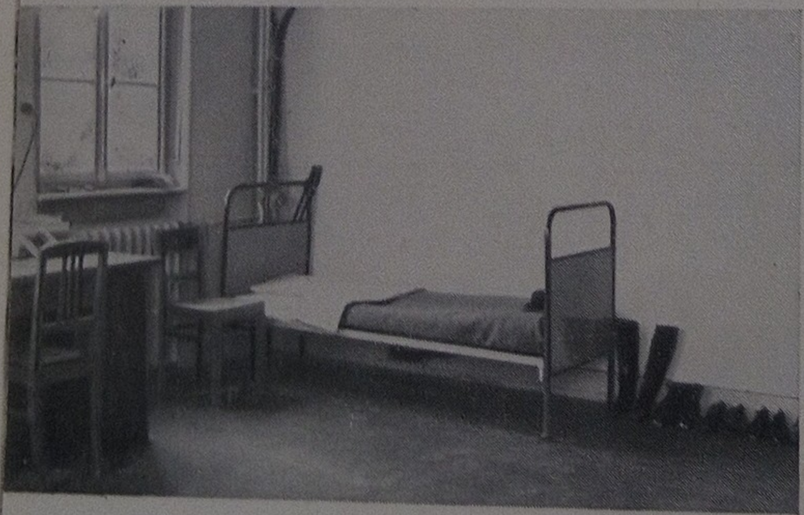

De kamer van den commandant.

volkeren van gelijkgeaard bloed, die zich voor een Germaansche lotsgemeenschap hebben uitgesproken.
En wanneer in deze weiden de vruchtboomen van het kamp — goed verzorgd en rijk aan vruchten — dit jaar in bloei zullen staan, dan zullen in hun schaduw, onder den vrijen hemel, nieuwe mannen ingewijd worden in de wereldbeschouwing van het Nationaal-Socialisme, waarvoor zij nu reeds in vol vertrouwen hebben gekozen.
Het is kenmerkend, dat vele oudere mannen, die dit kamp meemaakten, nu reeds het stellige voornemen koesteren, zich na den oorlog in dit gezegende land te vestigen — een nieuwe stroom dus van Germaansch bloed naar een oud Germaansch land.

De verblijven der manschappen uit de verschillende landen

Men passeert een mooi, frisch gebouw. De vensters staan open, vroolijk gezang klinkt ons tegemoet: *hier wonen de Nederlanders*. Zij zijn zeer muzikaal en houden veel van zingen. Zondags, in hun vrijen tijd, kan men hen vaak in hun leslokaal aantreffen. Dan dirigeert er een en de anderen zingen. Zij gaan er geheel in op. De Nederlandsche liederen worden afgewisseld door stramme Duitsche soldatenwijzen.
De Noren, die daarnaast wonen, halen hun hart op aan sport. Harder en geslotener, meer in zichzelf gekeerd dan de Nederlanders, zingen zij zelden. Evenals de zeemanswijzen, hebben hun liederen het nuchtere en preciese rhythme van den arbeid bij het ankerlichten. — Zoo komen hier belangrijke en voor de volkspsychologie interessante gegevens zoo bijna van zelf voor den dag. *Hier heeft een uitwisseling van kultuur in het klein plaats*, die immers juist bij het soldatenlied van vergaande, ja, wereldomvattenden praktischen invloed zijn kan.
De Denen zitten in hun gezellige

conversatiezaal en lezen of voeren drukke gesprekken onder elkaar. Het is veelbeteekenend, dat de verschillende volksgroepen uit zich zelf nauwelijks neiging vertoonen, zich bij elkaar aan te sluiten. In de praktijk is bijvoorbeeld van eenige solidariteit tusschen de Noorder volken uit het zoogenaamde „Noorden" niets te bemerken. *Het zijn de Duitsche leiders, die hier de brug moeten slaan, die de kameraadschap moeten bevorderen en de banden van Germaansche verbondenheid moeten leggen.* In alle gebouwen zijn — afgezien van de goedvoorziene *centrale bibliotheek* — in de conversatiezalen aparte zitjes ingericht waar boeken te vinden zijn en men op zijn gemak kan zitten lezen. De voornaamste literatuur op het gebied van politiek en wereldbeschouwing in de Duitsche en Noorder talen is hier aanwezig.

Het lichamelijk welzijn

Al deze gebouwen voor de verschillende volksgroepen zijn op denzelfden voet ingericht.

Speisezettel

für die Mannschaftsküche des SS-Ausbildungsbtl. Sennheim

vom 2. März bis 8. März 1941

Datum	Tag	Morgens	g	Mittags	g	Abends	g	Bemerkungen
2.3.	Sonntag	Kakao Mmilch Butter	25 25 40	Frischfleisch Teigwaren Kartoffeln Backobst	150 70 500 50	Tee Schmelzkäse [illegible]	2 125 [illegible]	
3.3.	Montag	Kaffee Milch Butter	15 40	Frischfleisch Bohnen Kartoffeln	150 75 750	Tee Fischkonserven	2 150	
4.3.	Dienstag	Kaffee Milch Butter	15 40	Frischfleisch Sauerkraut Kartoffeln Apfelsinen	150 180 600 [illegible]	Tee Frischfleisch Wehrm.Suppenk. Zigaretten Zigarren	2 50 62,5 12 12	
5.3.	Mittwoch	Kaffee Milch	15	Frischfleisch Wehrm.Suppenkons.	150 125	Tee Frischwurst	2 135	
6.3.	Donnerstag	Kaffee Milch Butter	15 40	Frischfleisch Gemüsekonserven	150 1/2 D.	Tee Frischfleisch Graupen Zigaretten	2 50 50 12	
7.3.	Freitag	Kaffee Milch Butter	15 40	Frischfleisch Erbsen Kartoffeln Apfelsinen	150 60 600 250	Tee Wurstkonserven	2 130	
8.3.	Samstag	Kaffee Milch Butter Marmel.	15 40 100	Frischfleisch Trockengemüse Kartoffeln	150 30 750	Tee Frischwurst	2 135	

Gez.:

Helder, zeer licht en goed verwarmd. De bedden in de manschapslokalen zijn wel bijzonder goed van constructie, de kasten dragen een naambordje en van rommel is geen sprake. De mannen verheugen er zich over, dat zij reeds de *beginselen van het soldatenleven* kennen, het gaan en staan, het groeten en marcheeren en de *reglementen*, wanneer de eigenlijke militaire opleiding in de depôts begint.

Zooals in de manschapslokalen ziet het er ook in de *eet- en conversatiezalen* uit: Door licht en lucht, zindelijkheid en orde en vroolijke, tevreden gezichten groeit een *harmonie, die ontspanning en concentratie mogelijk maakt*. Het geheel, spartaansch en toch met smaak ingericht, is kazerne en 'n echt gemeenschapshuis tegelijk.

Op gevaar af te uit-

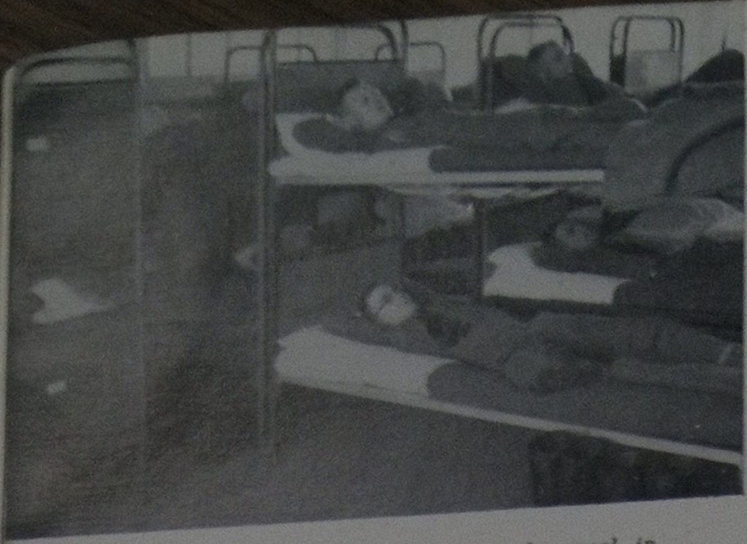

De rustpooze 's middags in een manschapszaal in Sennheim.

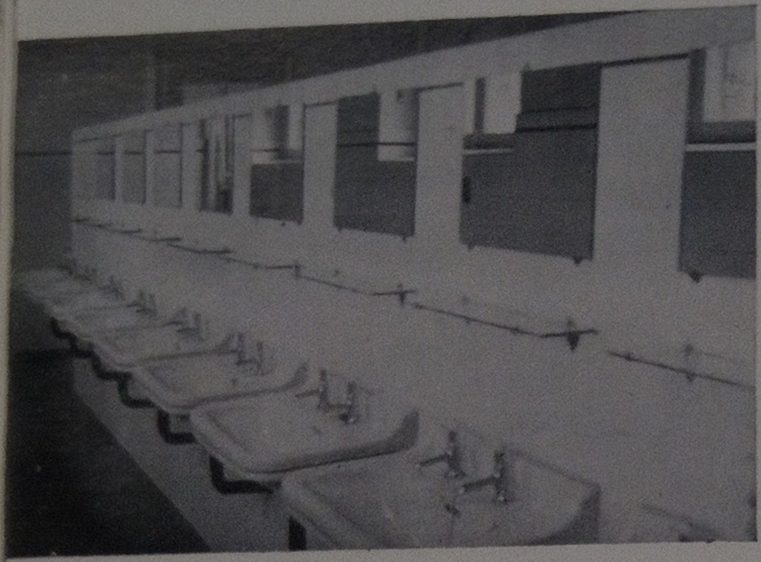

Eén van de waschlokalen voor de manschappen in Sennheim.

Zaaldienst in Sennheim.

voerig te worden, moet het toch eens worden uitgesproken: de *keukens, de waschlokalen, de geneeskundige behandelings- en onderzoekingsruimten, de tandheelkundige kliniek* (een bijzondere trots van het kamp), al die lokalen moet men werkelijk hebben gezien! Daarom geven wij hier de foto's ervan.
In deze prachtig ingerichte ruimten werken de beide kampdoktoren. Want de mannen, die zich er op voorbereiden, soldaten van den Führer te worden, die worden niet slechts geschoold, *ook voor hun gezondheid wordt gezorgd.* Iedereen *wordt onderzocht en geobserveerd.* Menigeen, die vroeger in zijn vaderland nooit naar den dokter gaan kon, wordt hier van de een of andere verwaarloosde kwaal genezen en verlaat als herschapen en ten volle in staat zich aan zijn taak te wijden, het kamp. En allen verlaten het met een goed gebit.
Over de verzorging behoeven wij eigenlijk niets te zeggen. Wij kunnen volstaan met te vermelden, wat zoo menige eerlijke jonge kerel ons antwoordde op de vraag wat hem in Sennheim wel het beste beviel: *„Het goede eten".* Deze geestdrift is geen wonder, want de kommandant zorgt er niet alleen voor dat iedereen genoeg krijgt, maar hij zorgt er ook voor, dat de noodige vitaminen niet ontbreken en alles lekker smaakt. Naast een Duitschen burgerkok zorgen twee Deensche koks, behoorend tot de manschap, er voor, dat ook kostjes uit het vaderland, volkomen „echt", opgediend kunnen worden.

De Sport

Het is begrijpelijk, dat in Sennheim, waar nog geen oefeningen met de wapenen gehouden worden, de sport, het stalen van het lichaam, een groote rol speelt. Het is geen record-sport, in den individualistisch-liberalistischen zin, maar *weer-*

baarheidssport, zoo iets als de oefeningen voor het S.A.-sportinsigne. Zoo moet dan ook langzamerhand de marsch van 35 K.M. gehaald kunnen worden. Kracht, uithoudingsvermogen, hardheid, terreinkennis, weerstand, zelfbewustzijn en militaire houding zijn het doel, daar zij de voorwaarde vormen voor het leggen van den militairen grondslag, welke Sennheim den mannen geven moet.

De dagen, waarop de *wedstrijden tusschen de verschillende volksgroepen gehouden worden*, zijn natuurlijk groote dagen, met een feestelijke prijsuitdeeling tot besluit. Daar doet dan een ieder zijn best om te overwinnen, omdat hij aan zijn kameraden uit de broedervolken en voor alles aan de Duitsche leiders toonen wil, waartoe zijn land in staat is. Hier wordt een gezonde eerzucht gewekt, die zich in uitstekende prestaties uit.

De methode der scholing

Naast sport en militaire vooropleiding is het het doel van Sennheim om de Noorder ϟϟ-mannen de *beginselen van de Duitsche taal, aardrijkskunde, geschiedenis en kennis van het Duitsche volk* bij te *brengen* en bovendien *scholing in wereldbeschouwing* te geven.

Het meerendeel der mannen spreekt geen Duitsch. Van de Duitsche leiders en onderleiders beheerschen slechts enkelen een der Noorder talen. Er zijn slechts een paar tolken. De tijd dringt. Tot nu toe bleven de mannen van 14 dagen tot 6 weken in het kamp. *Gestreefd wordt naar een vasten opleidingstijd van 8 weken.* Maar ook deze tijd is natuurlijk veel te kort, wanneer men in het oog houdt, dat niet slechts de reeds genoemde hoeveelheid praktische kennis verkregen moet worden, maar dat daarenboven in *lichamelijk, geestelijk en psychisch opzicht nieuwe menschen* gevormd moeten worden.

In één der eetlokalen voor de manschappen.

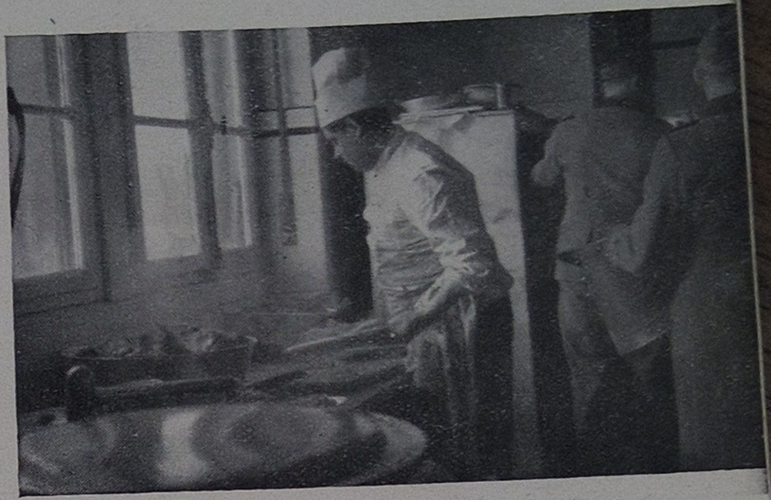

Eén der Deensche koks van het kamp bij den arbeid.

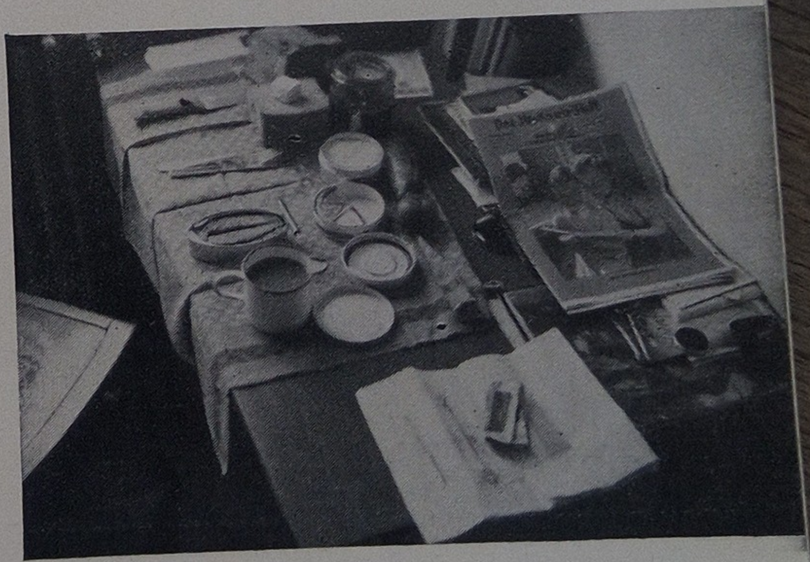

Avondmaaltijd op de kamer.

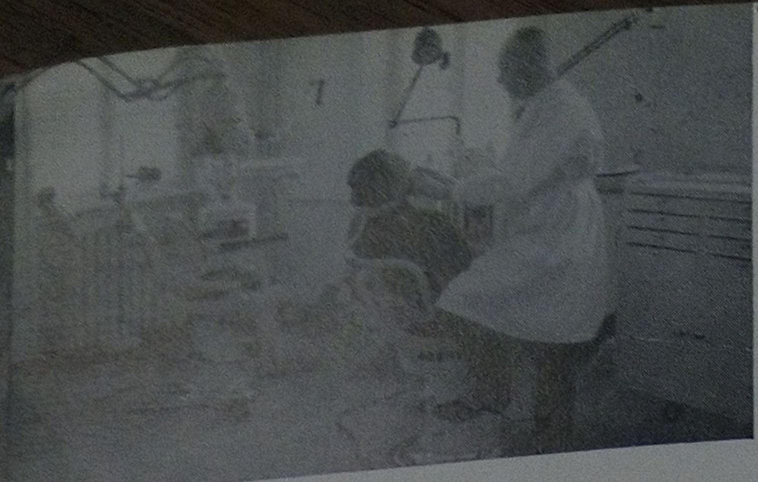

Tandheelkundige behandeling in Sennheim met de modernste apparaten.

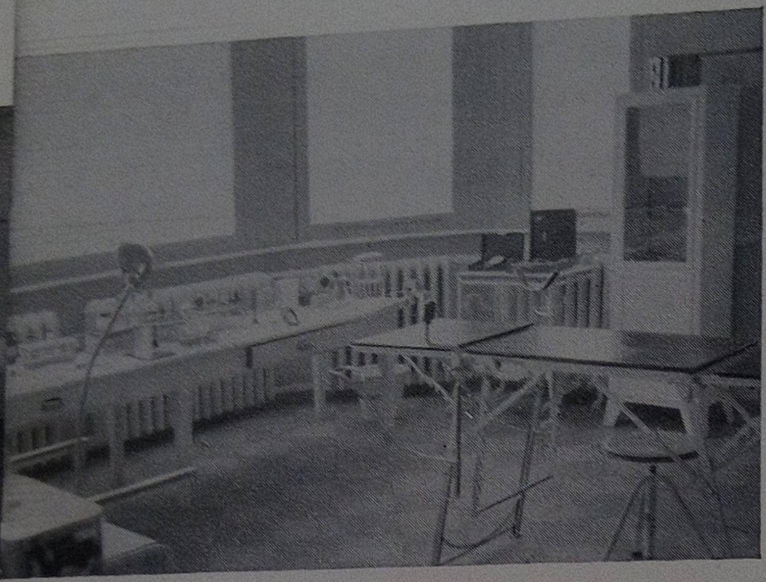

De behandelkamer van den dokter.

Het weermachtsbericht wordt met spanning verwacht.

Zij komen uit een wereld waarin de oude waarden nog gelden, een wereld waarin het individualisme op den spits is gedreven. Maar het zijn Noorder menschen, fier, rechtuit en zeer spoedig in hun eer gekwetst. Zij komen in den vreemde, in een nieuwe wereld, waarvan zij de taal niet kennen, waarvan de *stijlwetten der gemeenschap* hun onbekend zijn. Zij hebben niets anders dan hun geloof en hun goeden wil.

Maar de meesten houden zich kranig, voldoen aan de gestelde verwachtingen, en geven blijken van vooruitgang. Slechts enkelen, goedgeteld 6 man, werden zoo ernstig door echt heimwee aangetast, dat zij om gezondheidsredenen naar huis gestuurd moesten worden.

Maar bij haast allen komt het na ongeveer 14 dagen tot een crisis, a.h.w. *het oogenblik van de vervelling,* waarop de oude wereld van iemand afvalt en een tweede natuur in hem tot leven komt. *Hier ligt een groote taak voor den kommandant, voor de Duitsche leiders en onderleiders.* Na dit gebeuren moet de ᛋᛋ-man, die het nu eerst werkelijk innerlijk geworden is, bij de eerste eigen stappen op den nieuwen levensweg ter zijde worden gestaan. Reeds daarom is een langer verblijf in Sennheim noodzakelijk, opdat slechts waarlijk hechte en gave persoonlijkheden ter opleiding naar de depôtbataljons komen.

Hoe kan nu zooiets door de leiders verwezenlijkt worden, vooral wanneer men let op den korten tijd?

Eenvoudig en kort berichten de leiders en onderleiders over hun ervaringen, over de oplossingen, die zij gevonden hebben en die zonder twijfel overal school zullen maken, waar men voor gelijksoortige vraagstukken komt te staan. *Voorbeeld zijn en voorbeeld geven, dat is het eerste wachtwoord:* en daarin schijnt niets nieuws te liggen. Maar toch blijkt slechts uit deze bijzon-

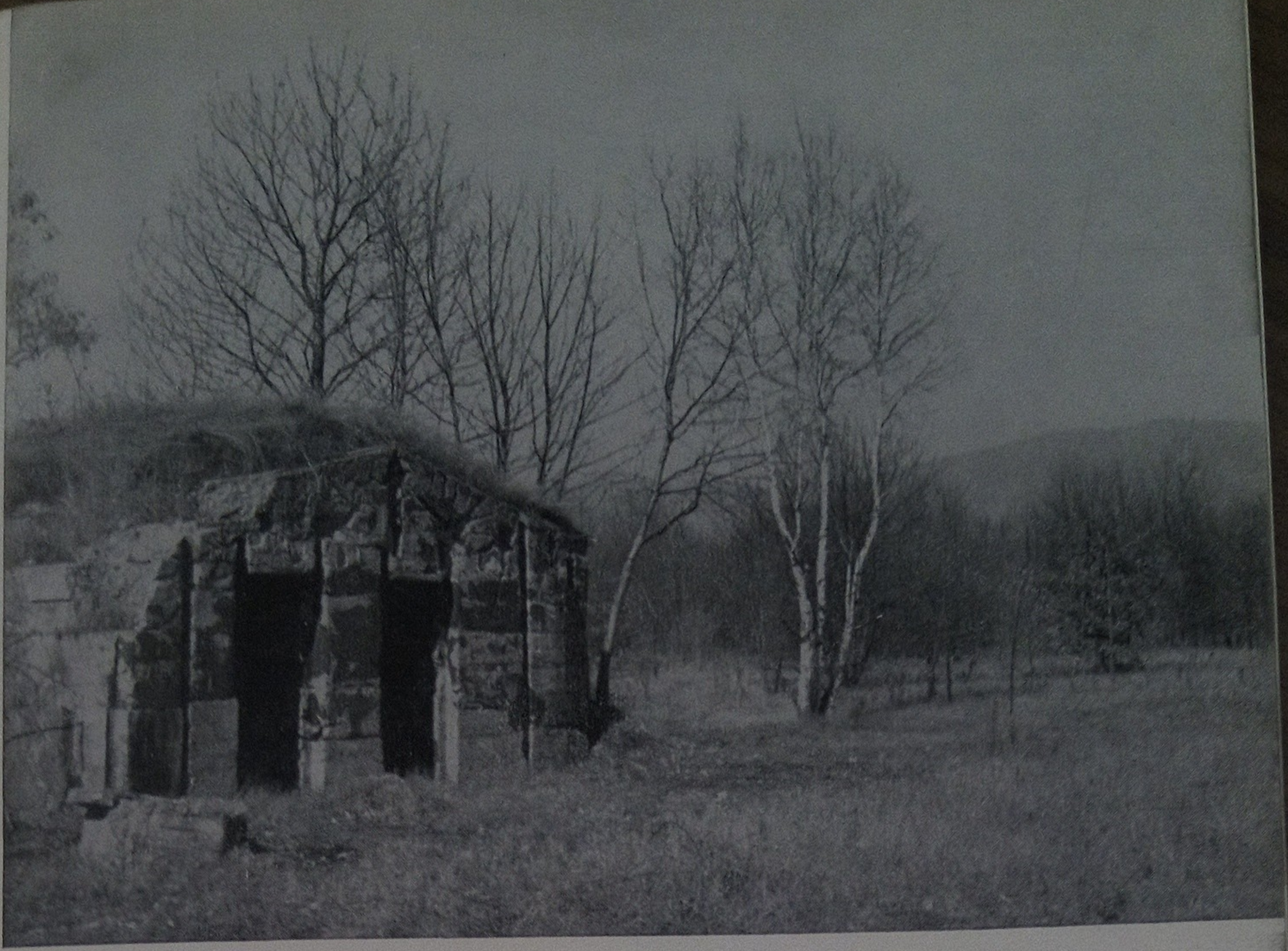

Een kasemat uit den Wereldoorlog bij Kamp Sennheim.

dere taak haar beteekenis. *Het is de machtige, vormende en vormgevende invloed der menschelijke persoonlijkheid, die, zonder woorden, maar door haar simpele wezenheid, volgelingen kweekt en als voorbeeld werkt.* Niets forceeren, dat is het tweede wachtwoord. Met onbeheerscht optreden wordt hier niets bereikt. Het is net als bij het paardrijden: zacht en onmerkbaar de helpende hand bieden. Een buitengewone innerlijke kracht en zekerheid zijn daarbij noodig. *Al het gepraat helpt niets* (nog afgezien daarvan dat niemand het verstaat). Toch zal een levensgrondslag verkregen moeten worden, en wel in een paar weken, waarvoor Duitschland vele jaren van opvoedingswerk in de partij en in al haar onderafdeelingen noodig gehad heeft.

Als een verder bezwaar komt hier nog bij, dat hier *mannen uit allerlei beroepen en van allerlei ontwikkeling bij elkaar zijn. Officieren en manschappen* uit vreemde legers. Nederlandsche *ambtenaren uit de koloniën*, met een verantwoordelijken werkkring van jaren achter zich, *zeelieden, artsen, kooplieden, studenten, arbeiders en boeren*, boeren zooveel, als men op grond van het deel dat zij van de totale bevolking van hun land uitmaken, mocht verwachten. Een, van militair standpunt bezien, verheugend verschijnsel.

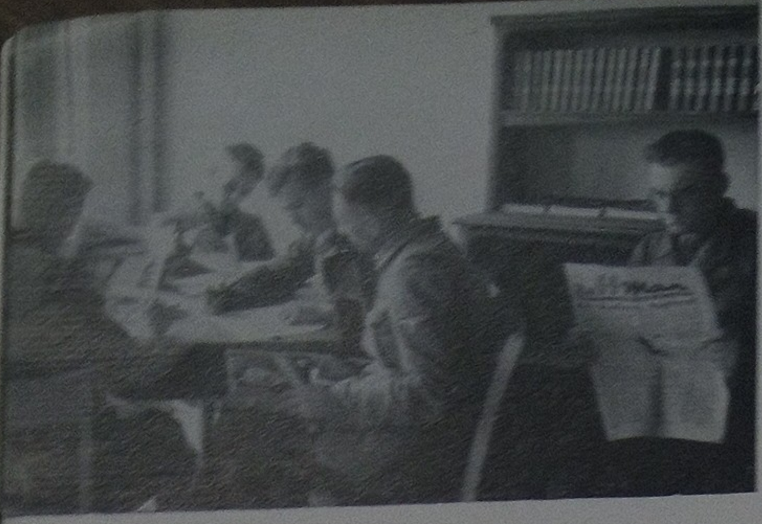

Leeshoekje in het ontspanningslokaal.

Deze bonte verscheidenheid mag men niet met leerstof overladen, want die zou niet verwerkt kunnen worden, en toch moet het doel worden bereikt.

Dit geweldige en schier onoplosbare vraagstuk is opgelost en wordt nog dagelijks opgelost.

Het woord „voorleven" — een voorbeeld zijn — dat een van de onderleiders ter verduidelijking van zijn methode schiep, dat vulde hij aan door een tweede: *niet doen-alsof*, volkomen natuurlijk zijn, alleen maar *„er zijn"*.

Slechts de geschoolde psycholoog en slechts de ervaren leiderspersoonlijkheid kan beseffen, van welk formaat als mensch men behoort te zijn om op deze manier te werk te kunnen gaan, te leiden en met succes te leiden.

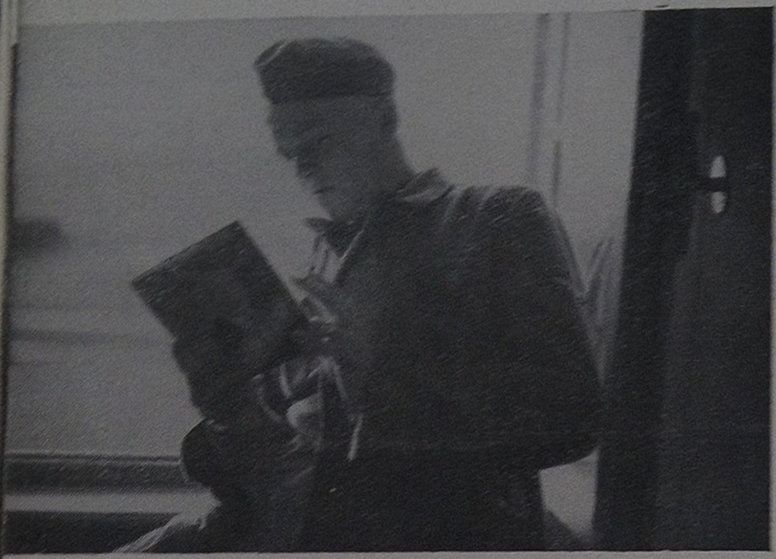

Vrije tijd in de leeszaal.

Dat het hier niet gaat om wellicht toevallig verkregen successen, maar om het resultaat van een doelbewuste werkwijze, die haar methodes heeft opgebouwd uit rijpe menschelijke ervaring, diep inzicht in het wezen van de door het Noorder bloed gekenmerkte persoonlijkheid en uit geestelijke superioriteit, mogen eenige korte aanhalingen uit een te Sennheim op 17 Januari en 4 Maart 1941 gehouden leidersconferentie, bewijzen:

Bij het appèl.

> „**Het uitgangspunt van de Germaansche leiding ligt in het hart, niet in het hoofd.** Leiding geven is in de eerste plaats bijstand. Men moet nooit vergeten, dat in vroeger tijden de leider vrij gekozen werd, maar dat ook toen het volgen vrijwillig was....
>
> Iedere vrijwilliger is zijn eigen baas, is een man die uit vrijen wil tot ons komt, dit mag men nooit en te nimmer uit het oog verliezen. Hoe hooger de leider als persoonlijkheid staat, des te minder heeft hij behoefte aan een kunstmatigen afstand. Samenvattend moet gestreefd worden naar een allesomvattende opvoeding, d.w.z. ontwikkeling van ziel, geest en

Rust bij een tocht door de Vogezen met een verren uitblik in de diep daarachter liggende Bourgondische Poort.

lichaam dienen op gelijken voet bevorderd te worden. Dat is de eenige weg om evenwichtige menschen te krijgen.
Natuurlijk staat zoowel aan het begin als aan het eind van elk soldaat-zijn de discipline. Weliswaar is die langs mechanischen weg door „een grooten bek" te bereiken, maar discipline uit innerlijke overtuiging is slechts door voorbeeldige houding en door het brengen van den man tot deze zelfde houding, op hem over te dragen. Discipline moet natuurlijk blijven en schijnresultaten moeten vermeden worden. Het doel van ons werken is, dat de mannen eens de school verlaten zullen met een gesterkt lichaam, een breederen kijk op het leven en gedragen door den geest onzer idee."

In het bijzonder eischt de order van den kommandant o.a.:

1. „Een nimmer verslappende geestelijke zorg voor de manschappen is voorwaarde voor het gelukken van het werk."
2. „Bestraffingen en terechtwijzingen moeten in positieven zin gegeven worden. Elke krenkende of spottende manier moet daarbij worden vermeden."

Het uiteindelijk doel wordt door de order als volgt gekenschetst:

„De vrije persoonlijkheid van den nationaal-socialistischen Mensch."

Niets kan een duidelijkeren indruk geven van de *waarachtige nationaal-socialistische synthese van geest en practische uitvoering ervan*, dan

De lichaamsoefening is een hoofdbestanddeel der opleiding.

door twee zinsneden uit een order van 1 Maart 1941 naast elkaar te zetten:

> „Zooals gebleken is, ligt het zwaartepunt niet in het militaire als ambacht, maar in het militaire als geest."

> „De eerste opleiding welke noodzakelijk is om een echt militaire houding te verwerven, moet zeer grondig zijn, d.w.z. het onderricht in staan, gaan, rechtsomkeert maken enz. en groeten mag eerst gestaakt worden, wanneer men dit volkomen onder de knie heeft."

Dit samengaan van een fundamenteel geestelijke houding met een uiterst gestrenge practijk in zuiver militairen zin van het dagelijksch leven, van een hardheid zonder compromis waar het om de discipline, om den dienst gaat, naast de grootsche waardeering van de waarde en den eigenaard der persoonlijkheid van den Noorder mensch — onafhankelijk van beroep of ontwikkeling, dat is het kenteeken van het opleidingswerk in Sennheim.

Handigheid heeft de man in het veld noodig.

Uit de praktijk van dit werk komen soms geheel nieuwe volkspsychologische gegevens te voorschijn. Geheel en al zonder opzet wordt hier een *onderzoekingswerk naar het gevoelsleven van het ras* gedaan, waarvan de resultaten later eens ver over dit werk heen hun waarde bewijzen zullen. De wet van de Noorder ziel, die van een toestand van volkomen ontspanning tot een van sterkste, moeitelooze inspanning, tot hoogste arbeidsprestatie komen kan, en die een arbeidsrhythme bezit, dat van dat van den mensch van het Oostras volkomen afwijkt, dat is onder meer een gevolgtrekking, waarmede in Sennheim vanzelfsprekend bij de scholingsmethode volledig rekening wordt gehouden.

Dit geheel en al ongewilde onderzoekingswerk verkeert natuurlijk eerst in een beginstadium. Nu echter reeds openen zich wijde perspectieven. Alleen reeds de mogelijkheid, de werking van de nationaal-socialistische opvoeding en leiding op ten deele onbevangen, nooit aan een eenigszins overeenkomstige dressuur onderworpen geweest zijnde jonge menschen, na te gaan, dat is reeds voor de verdere ontwikkeling van de menschelijke houding in Noorder zin voor de verre toekomst van niet te overschatten waarde.

De nooitgedachte werkmogelijkheden en ervaringen, die op dit gebied in Sennheim bereikt zijn, hebben reeds in den korten tijd van het bestaan van het kamp er toe geleid, *dat de volgende bijeenkomst van de*

rassenkundigen, van het „Rasse- und Siedlungshauptamt der Reichsführung-SS", in Sennheim gehouden zal worden.

De Leiders

De vraagstukken, waarvoor de leiders en onderleiders te Sennheim gesteld worden, en die door hen worden opgelost, leiden er toe, dat hier ervaringen verzameld konden worden, en ook werkelijk verzameld worden, die voor een ieder, die zich met dergelijk werk bezig houdt, van groot belang zijn. In de toekomst zal misschien zelfs een regeling getroffen kunnen worden, waardoor leiders en onderleiders van de actieve Nordland-regimenten in de gelegenheid zullen worden gesteld, in Sennheim het wezen en het karakter der volkeren, waaruit hun mannen worden gerecruteerd, te leeren kennen.

In het vormingskamp zelf rust men echter niet op de reeds verkregen lauweren. Ook de meest ervaren leiders en onderleiders worden naar de herkomstlanden der mannen uit de Germaansche SS-standaarden gestuurd, om ter plaatse land en volk nog beter te leeren kennen en begrijpen.

Want juist omdat de door het Noordras gekenmerkte *Duitsche* houding de richting geven moet bij de opvoeding en de soldateske vormgeving, ook van de mannen uit de broedervolken, is het noodzakelijk op grond van een volkomen juiste kennis van het volkskarakter en door volkomen verplaatsing in het gevoelsleven van de broedervolken den juisten weg tot dit doel te vinden.

De vorming der wereldbeschouwing

De korte tijd, die ter beschikking staat (ook wanneer dit als regel 8 weken zal worden), het veelsoortige en geheel onvoorbereide menschenmateriaal, dat in geestelijk opzicht

Lichamelijke oefening.

Op het voetbalveld van Sennheim.

De commandant zelf onderscheidt de overwinnaars in de sportwedstrijden.

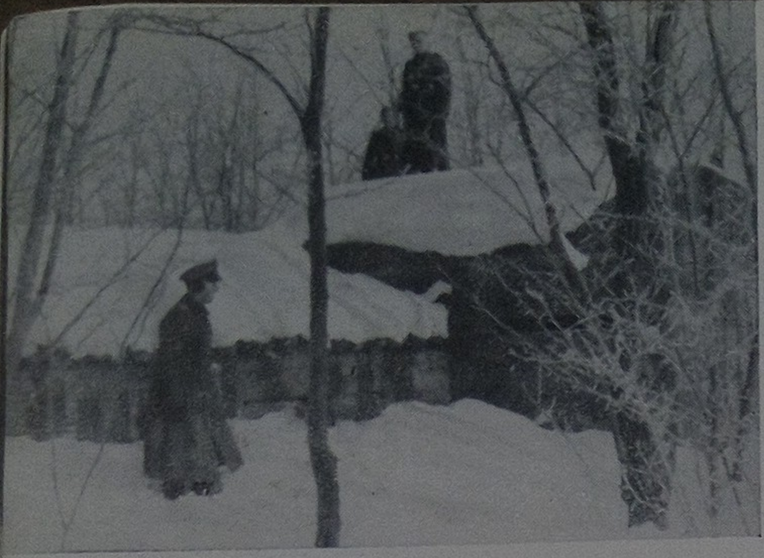

Kasematten in de sneeuw worden onderzocht.

Landschap met kasematten aan den voet der Vogezen bij Sennheim.

Blik uit de vensters van een zaal voor de manschappen.

en wat betreft hun karakter onontgonnen land is, en de veelheid der opgaven dwingen ook bij de vorming der wereldbeschouwing tot een bijzonderen stijl van het gebodene. *De groote lijnen, de wijde perspectieven, de monumentale gedachten moeten op den voorgrond staan.* De politiek van den dag, de dagelijksche politieke strijd en de kernspreuken blijven daarbij op den achtergrond. De *vijand*, in alle vormen waarin wij hem kennen, wordt duidelijk naar voren gehaald. *De groote ideeën van het nationaal-socialisme, de inzichten betreffende het rassenvraagstuk, de geweldige Germaansche opgaven in dezen grooten tijd, die alle beheerschen hier de geesten en houden hen bezig.*

In het middelpunt staat daarbij, konkreet en plastisch, als belichaming van alle idealen, als drager van de idee, als hoogste voorbeeld en als waarborg voor de toekomst, *de gestalte van den Führer*. Onwrikbaar vertrouwen, eerbiedige bewondering en liefde, het bereid zijn alles op het spel te zetten uit vrijwillige trouw aan hem die hen voorgaat, binden deze Germaansche mannen uit vele volken aan den „*grootsten leider der Germanen uit alle tijden*". Dat lezen wij altijd weer in hun brieven, dat hooren wij uit hun gesprekken en liederen.

Getuigenissen

De brieven, die deze vrijwilligers schrijven en ontvangen en waarin wij een blik konden werpen, spreken een duidelijke, ja een aangrijpende taal. Hun geest die regelrecht uit het hart komt en hun oprechtheid is zonder meer duidelijk te merken. Noren, Denen, Nederlanders en Vlamingen, jonge mannen en ouderen, hebben de brieven geschreven, die wij nu zelf zullen laten spreken.

Nederlanders:

„Het is niet onbelangrijk, want wat

ik hier doe, dat is in het belang van Groot-Germanje, waartoe wij toch ook behooren, ook wanneer de anderen dit nog niet begrijpen. Het is een zaak van algemeen belang, en het offer, wat jij brengt, dat zal niet voor niets gebracht worden, want de eindstrijd behoort aan ons en aan niemand anders. Germanje roept ons, de Führer roept ons, wij volgen hem. Het is voor de toekomst, voor jou en voor de kinderen en voor ons volk."

J. Verkerk, Utrecht.

*

„Het is hier best uit te houden, laat je dus daarom niet van de wijs brengen door de menschen, die het nog niet beter weten. Ook wat het eten betreft, hebben wij het hier goed. Ook daarover hoef je je niet bezorgd te maken."

J. Zweep, Winschoten.

*

„De politiek, zooals wij die in Holland kennen, is hier heelemaal weggevallen. Er bestaat slechts één groot doel, de SS, en verder niets. Iets, waarover wij het allen eens zijn. Wij worden hier nog eens opgevoed, en wel zooals wij dit nog nooit beleefd hebben, zoowel sociaal als politiek. Het blijkt wel, dat wij dat nog zeer noodig hebben. Veel woorden worden hier niet gebruikt, maar ieder woord is kernachtig."

H. A. Hoosemans, Den Haag.

*

„Zeg aan onzen kameraad, dat het werkelijk de moeite waard is hier-

Een vrijwilliger voor de SS-Divisie „Wiking" in Sennheim.

Binnenplaats van het Kamp Sennheim.

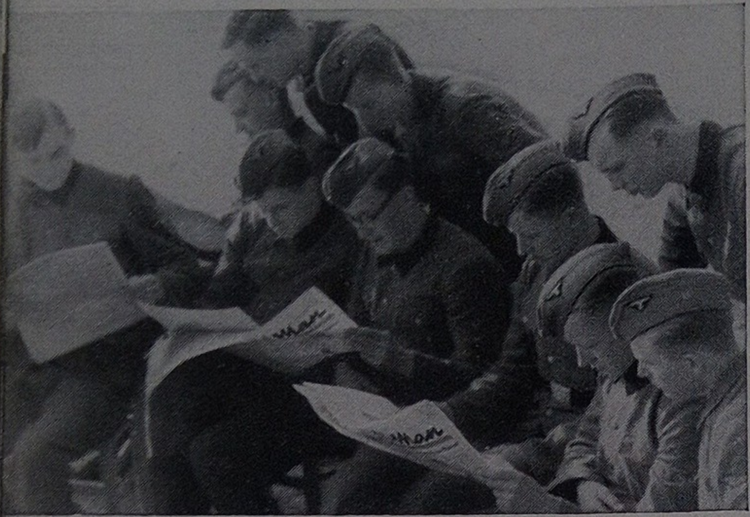

Er is post uit het Vaderland aangekomen.

heen te komen, en wanneer het kan, dan moet hij ook komen. Ik raad het ieder aan."
J. A. van Daalen, Utrecht.

*

„Je zou het moeten zien, hoe de Hollander in den tijd van drie dagen heeft leeren marcheeren. Het is werkelijk een lust om te zien."
G. Gaard, Utrecht.

*

„Hier leer je in een week meer tucht, dan bij ons in een half jaar."
H. Plooy, Heemstede.

*

„Wanneer je den geest in het Duitsche leger leert kennen, dan vraag je je af, hoe het mogelijk is, dat er nog lieden zijn, die aan een Engelsche overwinning gelooven."
C. Haek, Amsterdam.

*

„Wij hebben prachtkerels als leiders, menschen, die alles voor ons willen doen. Dat maakt ons sterk, en daarom moeten wij wel ons best doen, want wij moeten hun toonen, dat wij willen meewerken."
G. Ebbers, Den Haag.

„Een der dingen, die ons hier te pas komen, zijn zelfstandigheid en zelftucht. Vrijwillig zijn wij hier naar toe gekomen, en vrijwillig onderwerpen wij ons aan de leiding." G. Damnstra, Amsterdam.

*

„Wij zijn de politieke soldaten en dragers der Germaansche idee in het Europa der Toekomst. De SS-man is de eerste soldaat ter wereld."
H. Tiben, Rotterdam.

Denen:

„Er zal een Groot-Germanje ontstaan met alle Germaansche stammen in één blok. Dat beteekent kultuur als nooit tevoren: De Jeugd, die nu opgroeit, zal het leven in een ander licht zien dan wij, die nu reeds ouder zijn. Onze jeugd was slechts een strijd om het bestaan. De geestelijke waarden werden verbrokkeld. Wij waren slechts machines en nummers in den Joodschen speculatiestaat, uitgebuit tot één doel, n.l. voor de plutokratie een kapitaal te scheppen .... Er is slechts één man, aan wien wij als pioniers en strijders den nieuwen tijd, die komen zal, te danken hebben, en dat is Adolf Hitler." K. E. Jörgensen, Kopenhagen.

„Wij leeren echte, goede kameraadschap, en wij hopen en strijden er voor, dat het thuis in het oude Denemarken ook zoo worde. Om dit te leeren zijn wij hier. Wij willen in Denemarken een staat opbouwen, waarin de Volksgemeenschap de eereplaats inneemt, en waarin gemeenschappelijk belang voor eigenbelang gaat."

Martin Jensen,
Gl. By, Haslev.

*

„Wij zijn met de grootste gastvrijheid ontvangen. Men legt er bij de hoogste autoriteiten den nadruk op, dat wij als Germaansche mannen beschouwd worden, en men verwacht, dat wij in den Germaanschen geest onzen plicht doen. En verder, dat wij gelijkgesteld worden met de Duitschers en dat onze taal en onze liederen van hooge waarde en gelijkwaardig aan de hunne zijn."

Harry Hansen,
Jylland.

Vrijwilliger voor de ᛋᛋ-Divisie „Wiking" in Sennheim.

*

„Het gaat uitstekend met me en ik ben zeer tevreden hier. Het is een grootsch schouwspel, te zien, hoe het Duitsche Volk in dezen tijd werkt. Men bemerkt dadelijk, dat hier kameraadschap en plicht tegenover Führer en Vaderland heerschen."

Laust Andersen, Ballum.

*

„Wij wonen hier in de schoonste omgeving met hooge bergen en meters-

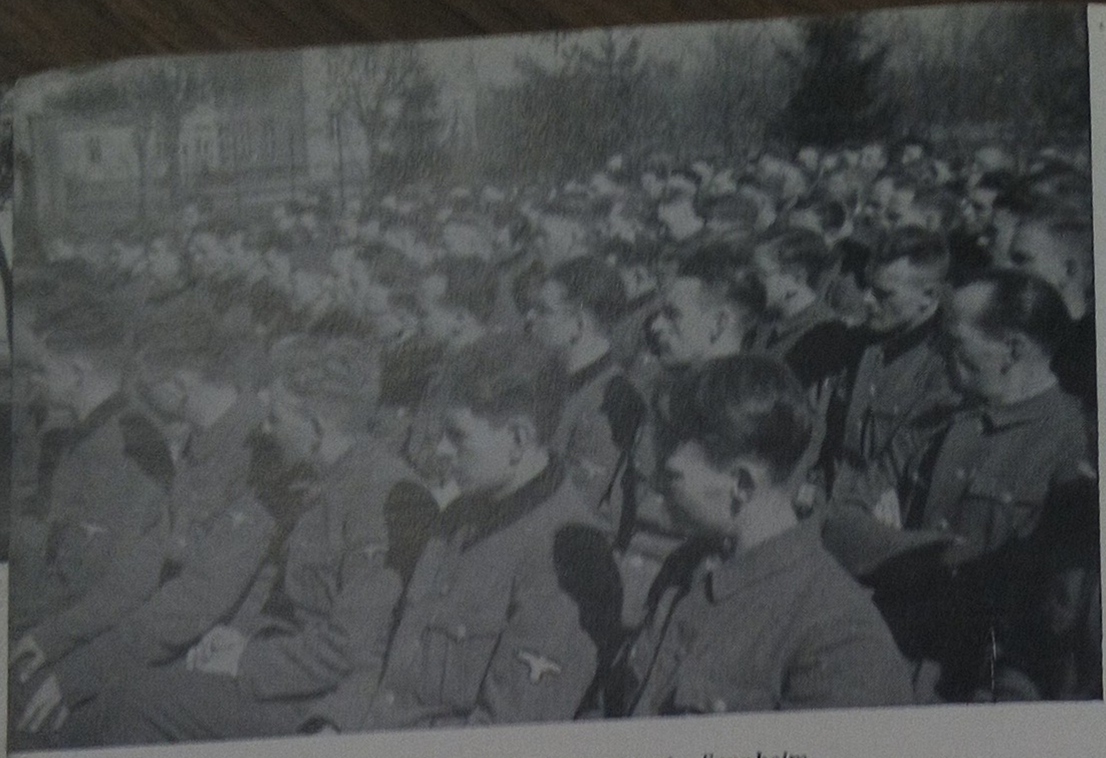

Onderwijs in de wereldbeschouwing in Sennheim.

hooge sneeuw, de lucht is heerlijk, het eten gezond en voedzaam. Onze leiders zijn menschen, die het juiste begrip voor hun menschenmateriaal hebben en die ons het allergrootste respect en de hoogste achting afdwingen. Men wordt hier een „kerel", als men het juiste standpunt gevonden heeft."

Kritz Kristensen, Kopenhagen.

*

„Ik heb geleerd, dat Duitschland ongeveer 600.000 vierkante kilometer groot is, maar welke voorstelling werd door dit getal gewekt? Ja, wat denk jij zelf daar nu bij? Men kan zich er in werkelijkheid geen voorstelling van maken, maar nu, nu ik van het Noordelijkste tot aan het Zuidelijkste punt gereisd heb, weet ik eerst, welk een geweldig rijk Duitschland is — en wat een heerlijk rijk! Het is mij echter niet mogelijk, heden alles tot uitdrukking te brengen, maar één ding is mij zonder eenige uiterlijke beïnvloeding duidelijk geworden, dat de toeleg van Engeland met zijn geallieerden, Duitschland te vernietigen, nooit mag slagen, en dat wij allen er toe moeten medewerken, het onrecht, dat Duitschland aangedaan is, weder goed te maken, tot heil van alle volkeren van Europa."

O. E. Christensen, Kopenhagen.

*

De Commandant spreekt over den Führer.

„Het eten, dat men ons hier, geeft, is rijkelijk en voedzaam en bovendien zoo smakelijk, dat ik niet geloof, veel pondjes te zullen verliezen.
De leidende officieren zijn zeer voorkomend. Het zijn mannen uit één stuk.
De Hoofdleider hield den eersten avond een toe-

spraak, waarin tot uitdrukking kwam, dat het doel van dezen cursus was, het Nationaal-Socialisme te beleven, beleven, dat was juist wat wij wilden."

Carlo Larsen,
Kopenhagen.

*

„Ik geloof bijna, dat ik hier blijf, en dat zou mij zeer verheugen. Hier in het Nationaal-Socialistische Duitschland is werk voor allen. Het is een heerlijk gevoel, te weten, dat wij ook morgen eten en een huis zullen hebben en niet bezorgd behoeven te zijn, dat de deurwaarder huur en belastingen zal innen. Wij hebben iederen dag politieke voordrachten van buitengewoon belangwekkenden inhoud over de toekomst en hoe die gevormd zal worden....
Wij moeten het Deensche Volk aan het verstand brengen, dat Denemarken, Noorwegen, Zweden, Holland en België precies tot hetzelfde ras behooren als het Duitsche Volk. Wij zijn voorbestemd, een Groot-Germanje te scheppen, dat zoo hecht samengesmeed moet zijn, dat wij in goede verstandhouding leven en daardoor onze kultuur en eigen aard bewaren kunnen en bovendien goede levensvoorwaarden zullen kunnen scheppen, als het Jodendom en zijn goochelende Marxistische handlangers eens verdwenen zijn. Dan zal Groot-Germanje aan de geheele wereld nieuwe wegen kunnen toonen, die beschreden moeten worden."

Carl E. Jörgensen, Kopenhagen.

Een vrijwilliger voor de ϟϟ-Divisie „Wiking" in Sennheim.

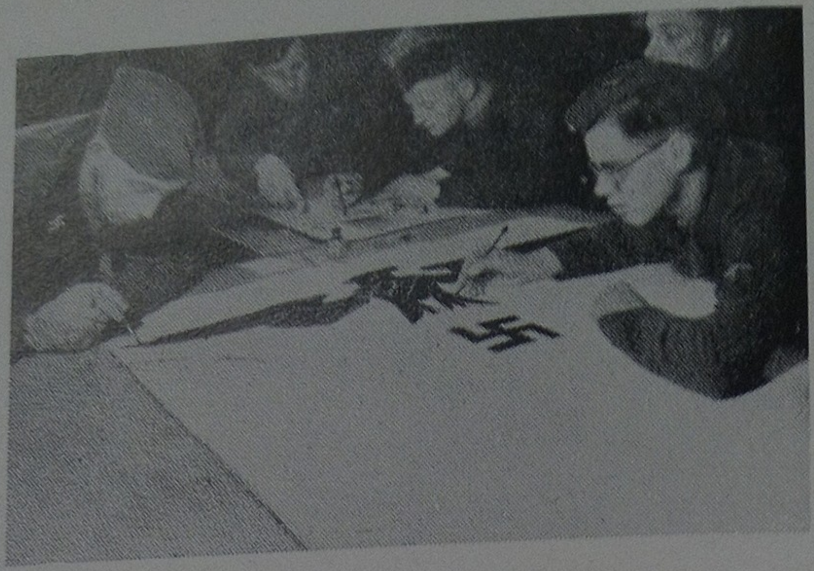

Vrijwilligers teekenen plakkaten voor den feestavond.

„Wij kunnen van het Duitsche Volk veel leeren. Veel, wat wij in Denemarken zoo dringend noodig hebben. Herinner je je nog, hoe na den 9en April — trots de invasie, die ons als bewuste Denen pijnlijk moest aandoen — de Duitsche soldaat door zijn ongehoorde discipline en zijn onberispelijk optreden zoo'n sterken indruk op ons maakte?

Wij waren niet enthousiast, omdat wij Nationaal-Socialisten waren, maar omdat wij bemerkten, dat de soldaten niet slechts als bezettingstroepen kwamen, maar tegelijkertijd als zendboden van een nieuwe, groeiende kultuurperiode van het nieuwe Europa. Daarom worden wij niet tot volksverraders, omdat wij de krachten bestrijden, onder wier invloed Denemarken als vrij volk te gronde zou gaan.

De voordrachten vallen buitengewoon in mijn smaak, juist doordat zij aanknoopen aan het schoone en rijke in de natuur. Als een roode draad gaat de gemeenschap van het kleinste naar het grootste en vormt zoo een beeld van het geheel. Hier is het net als op de Hoogeschool — slechts van een geheel andere, vaste structuur in geestelijk opzicht."

Knud Nielsen, Viedbjerg.

*

Noren:

....Hier heb je mijn indrukken nu in weinige woorden. Ik heb het in ieder opzicht werkelijk voortreffelijk. De inrichting en verzorging is hier zoo, als het slechts in het Duitsche leger zijn kan, maar ik ben eigenlijk niet van plan, hierover te schrijven. Ik wil mij liever wat meer met jou en de andere Noren bezig houden.

Duitschland besteedt heden de grootste aandacht aan het Noorden en het Germaansche ras, dat heb je zeker wel gemerkt, en wij hier merken het nog duidelijker. Maar wij weten ook, waarom, en ik dacht zoo, jou eens iets daarvan te vertellen.

Het Germaansche ras, met Duitschland aan den spits, bedreigen tegenwoordig vele gevaren. Het gaat nu niet om Engeland, Engeland gaat reeds sinds langen tijd zijn ondergang tegemoet en zijn rol zal weldra uitgespeeld zijn. Maar de veiligheid en het bestaan van het Germaansche ras is daarom nog lang niet zeker....

....En nu zal ik nog in korte bewoordingen, maar in ernst, een eisch stellen, niet slechts aan jou, maar aan alle Noren in het Vaderland. Wordt je bewust van de Germaansche lotsgemeenschap, verloochent je bloed niet, en verzuimt niet je plicht te doen. Als jij en Noorwegen

Vrijwilligers voor de ϟϟ-Divisie ,,Wiking" op een tocht naar den Hartmannsweilerkopf.

een gunstige plaats in het nieuwe Germaansche Wereldrijk verkrijgen willen, moeten wij daarvoor strijden.
Iets met volle overtuiging aan te pakken en zijn geheele kracht te geven aan den arbeid voor het gemeenschappelijke doel, dat is immers juist Leven, het Doel des Levens."

Finn Gauslaa, Mandal, Noorwegen.

Hier spreken getuigen van een nieuwe Wereld in wording. Zij groeit in stilte, doch onophoudelijk. Is eerst in het groote spel van den oorlog de teerling *zichtbaar* gevallen, dan zal het getal der medestrijders voor de toekomst van het nieuwe Europa als een breede stroom in het Rijk uitmonden.
Daarom zijn de mannen, die er reeds *heden* bij zijn en morgen komen zullen, zoo trotsch in het bewustzijn: *Wij waren de eersten, die den roep des Führers volgden,* die vrijwillig en vroeg kwamen, *die er bij waren, toen het besluit nog een vrij en moedig waagstuk was.*

Daadwerkelijke verzorging

20 pct. der Denen en Noren, die hun eersten leergang in Sennheim beëindigden en in den Wapendienst der ϟϟ traden, waren getrouwd, hadden kinderen te verzorgen.

ᛋᛋ-man der Divisie „Wiking".

Uit dit verbluffende feit vloeit voor de leiding de taak voort, *de bloedverwanten van deze nieuwe medestrijders te ondersteunen en te verzorgen.* Ook dit vraagstuk is door de Rijksleiding-ᛋᛋ snel en grondig opgelost. Bij de aanmeldingsbureaux in Den Haag, in Oslo, in Kopen-

hagen, zijn leiders voor sociale voorzieningen der Waffen-ϟϟ aangesteld, die naar de richtlijnen en grondslagen der Duitsche gezinshulp voor de bloedverwanten der Germaansche vrijwilligers zorgen.
Een dergelijk bureau in Sennheim zelf, door een ervaren jurist geleid, helpt in al die gevallen, waarin later, na het vertrek van den vrijwilliger naar het Rijk, moeilijkheden en zwarigheden, zijn ontstaan, die onmiddellijk ondervangen worden.

Hun weg naar de ϟϟ

In de weiden en bosschen om het kamp Sennheim, op de sportplaatsen en oefenweiden, in de cantines, in de centrale bibliotheek, op de avonden, die georganiseerd worden — overal, waar men deze zoo uiteenloopende menschentypen bij hun voorbereiding op het zich *inzetten in de ϟϟ-Divisie „Wiking"* ontmoet, vraagt men zich telkens weer af, waar deze honderden jonge en oudere mannen eigenlijk vandaan komen, wat ieder bewogen heeft, dezen beslissenden stap te doen.
De antwoorden zijn zoo verschillend als de personen, tot wie wij de vraag richtten en geven toch zulk een eenheid te kennen, als de groote Idee, die al deze mannen tot nieuwe menschen maakte.

Dit is Finn Matthiesen uit Bergen in Noorwegen, 22 jaar oud, student in de Philologie. Deze stille, gesloten jongen volgde onmiddellijk en zonder zich te bedenken den oproep van Quisling, om zich bij de vrijwilligers voor het Rijk aan te sluiten. Hij heeft zich om te beginnen voor een jaar gemeld. Hij wil medestrijden onder de vanen van het Rijk en dan huiswaarts keeren, zijn studie beëindigen en leeraar worden.
„Het mooist in Sennheim is de sport, maar bijna nog mooier het onderricht in onze wereldbeschouwing." Religieuze vragen interesseeren den jongen Noor in het bijzonder. Hij zoekt den weg naar binnen. —
„De strafheid, de discipline valt in het begin zwaar, en toch is zij wel het beste, omdat wij zoo onze zwakke plekken leeren kennen. Ik span mij niet graag in, wij doen dat geen van allen graag. Nu leer ik, ook het kleinste nauwkeurig te doen."
Enthousiast stralen zijn oogen, als het gesprek op Noorwegen komt: „Mijn land zal vrij zijn in Groot-Germanje."

Twee Denen, twee vrienden, twee soldaten: *Luitenant Erich Fenger* uit Kopenhagen en *vaandrig Kall* uit Odense, beiden bewust, zuiver en kranig — beroepssoldaten.
„Wij gelooven aan de nieuwe idee van Adolf Hitler, aan de Groot-Germaansche lotsgemeenschap. Denemarken zal Denemarken blijven, juist in het nieuwe Europa onder Duitsche leiding."
Voor dezen grooten nieuwen opbouw moet ook de jeugd van Denemarken zich inzetten. In het bijzonder is het de plicht van jonge Deensche officieren, hierin hun taak te zien.
Beide mannen betreuren het, dat de eigen Weermacht in Denemarken zoo weinig om het lijf heeft.
„Later, als het in de ontwikkeling past, kunnen wij het waardevolle, wat wij in Duitschland leeren, misschien ook in ons land te pas brengen."
De luitenant en de vaandrig zijn beiden geestdriftig over de echte kameraadschap tusschen officieren en manschappen in de ϟϟ.
„Die is er bij ons thuis helaas niet. Wij zijn nog te veel „militairen" en te weinig „soldaten".

De houding van een soldaat — liefde tot het vaderland — dienst aan de groote idee — dat is het parool van deze beide Deensche officieren.

De kellner Janson uit Utrecht is 21 jaar oud, vergenoegd, gezond en luchthartig. Hij is vol geestdrift over Sennheim op een volledig onproblematische wijze: Thuis ellende en nood, geen vrienden, hier heeft hij kameraden gevonden, die hem toegenegen zijn en — het eten smaakt hem zoo! En alles wat een soldaat kenmerkt, al dat stramme verheugt hem. Eigenlijk heeft hij zich voor 2 jaar bij de Waffen-SS verbonden. Maar het bevalt hem zoo goed, dat hij veel, veel langer blijven wil.

„Ik ben gekomen, om het Recht te dienen", zegt kort en bondig de brandweerman en politiebeambte *August Ain* uit Borgehoud. Zijn vrouw, zijn kind wachten thuis op den terugkeer van den zesentwintigjarige. Hij heeft zich voor den duur van den oorlog verbonden.
„Als ik mijn plicht gedaan heb, ga ik terug, naar huis, naar mijn beroep."

De arts Van der Hoeven uit Den Haag is 28 jaar oud. Hij was keuringsarts bij het medische front. Hij was een maand lang met 30 artsen uit Holland op de artsleidersschool te Rinn. Nu legt hij er zich op toe, de echte soldatenhouding te verkrijgen, om eens des te beter in zijn Nederlandsche Vaderland te kunnen werken, als de oorlog voorbij is. Zoolang er gestreden moet worden, wil hij er bij zijn. Hij heeft zich voor den duur van den oorlog verbonden.
Hier betrekt het gezicht van den jongen arts:
„Het is te betreuren, dat er nog altijd niet genoeg van mijn landgenooten komen. Het zouden er duizenden moeten zijn. Maar velen van de besten aarzelen, omdat zij gelooven, dat er in dezen oorlog nog geen beslissing gevallen is. En juist dit wagen, dit geloof is het, dat in waarheid aan onze vrijwillige actie zijn waarde geeft. . . ."

„Om mee te helpen natuurlijk, ben ik gekomen. Wie het Germaansche Duitschland helpt, helpt de Germaansche Nederlanden", zegt de jonge vrijwilliger *Cornelius Pronk.* Zijn vader is handelaar in koloniale waren in Groningen, en de negentienjarige zoon kent geen zorgen. Waarom hij zich voor 2 jaar bij de Waffen-SS heeft verbonden? Hij heeft het duidelijk gezegd.

De Vlaam Van Dingeuren uit Antwerpen is student aan een handelshoogeschool. Zijn vader is spoorwegingenieur, hij zelf wilde correspondent worden. Zijn vader, twee broers, hij zelf — zij allen zijn reeds lang vurige aanhangers van de idee van het nationaal-socialisme.
„Ik hoop, dat ik 12 jaar bij de Waffen-SS mag blijven", zegt de 20-jarige, „vele Vlaamsche kameraden, die ik ken, willen zoo lang SS-man blijven."

48 jaar oud is de heer A. van Meulen uit Nijmegen, afdeelingschef in een gloeilampenfabriek. Hij heeft een uitstekende betrekking, geen zorgen, een vrouw en twee kinderen. Waarom hij hier gekomen is?
„Ik ben sedert 6 jaren nationaal-socialist. Wij hadden ons allen gemeld, uit discipline, om onzen plicht te doen, om een eereplaats in te nemen in den SS-Standaard „Westland". Allen wilden wij mee, zooals ik, voor den duur van den oorlog. Maar slechts 5 werden er uitgekozen."

Uit Nieuwpoort komt de 17-jarige student Verleyen. Hij wil 2 jaar bij de Waffen-SS blijven, misschien ook langer:
„Het is zoo heerlijk, voor een idee je plicht te doen. Daarna, later, in Vlaanderen, wil ik de kameraden helpen, de idee te vinden. Velen durven de waarheid nog niet te zeggen: Als de oorlog ten einde is, hoe zal het dan in Vlaanderen zijn. — Ik weet het — wij zijn Germanen."

De waterbouwkundige ingenieur Zuidhof uit IJmuiden bij Amsterdam is 31 jaar oud. Hij staat reeds lang in den politieken strijd. Als medewerker van Rost van Tonningen ligt hem in het bijzonder de vorming, de opvoeding van zijn Volk na aan het hart.
„Slechts een deel van het Nederlandsche Volk denkt heden ten dage nationaal-socialistisch, maar ook die, die dit nog niet doen, zullen eens aan de groote zaak gelooven. Wij zetten ons ook voor hen, voor al onze volksgenooten in, wanneer wij hier in de Waffen-SS vrijwillig onzen plicht doen."

„Nu weet ik pas, wat kameraadschap is. Zij is het mooiste aan Sennheim, het mooiste ter wereld", zegt *Josef Vergult* uit St. Nicolaas. Zijn vader is fabrikant, hij zelf, met zijn 24 jaren, technisch bedrijfsleider. Hij heeft zich voor 4 jaar bij de Waffen-SS gemeld, maar hij zou gaarne langer willen blijven. De geest der soldatengemeenschap, dien hij in Sennheim gevonden heeft, heeft hem in den ban.
„En het was zoo moeilijk, bij de Waffen-SS te komen, ik was te klein. Maar toen ging het toch", zegt hij gelukkig. „De kameraadschap en de groote idee — dat is alles in mijn leven."

Johan de Bree uit Haarlem kent de wijde wereld: hij leidde een afdeeling van het Ministerie van Financiën in Batavia, hij spreekt een half dozijn talen net als zijn moedertaal. Reeds in zijn jonge jaren bekleedde hij verantwoordelijke posten. Maar de nieuwe ideeën der wereld houden hem te zeer bezig. Dat mishaagt de burgerlijke wereld om hem heen. Zijn oude droom en wensch, soldaat te worden, strandt op dit feit. Dan komen vervolgingen, zijn maatschappelijk bestaan wordt vernietigd. Na de Duitsche invasie heeft hij wederom arbeid en brood. Maar hij geeft zijn betrekking op. Zijn dappere vrouw begrijpt hem, blijft met 2 kleine kinderen achter, als hij eindelijk den weg ziet, als soldaat, juist als soldaat, de idee, waaraan zijn hart altijd verknocht was, te dienen. Nu is hij voor den duur van den oorlog bij de Waffen-SS. Zijn innigste wensch is, aan het front actief ingezet te worden. „Maar als het gaat, wil ik 12 jaar blijven, officier worden, soldaat blijven voor mijn geheele leven."

Hun vaders zijn gevallen, de vaders van die beide jonge mannen, van wie wij nog moeten berichten, en die elkander in Sennheim hebben ontmoet: een Noor en een Nederlander. Hetzelfde tragische lot verbindt hen. Hun vaders vielen, als actieve officieren, bij de vervulling van hun plicht in den strijd tegen Duitschland in April en Mei 1940, de één in de bergen van Noorwegen, de andere in de vlakte der Nederlanden.
Hun zoons zijn vrijwilligers in de Waffen-SS. Zonder elkander te kennen, zijn zij denzelfden weg gegaan. De stem van het bloed sprak, de idee riep — en ze zijn gekomen.

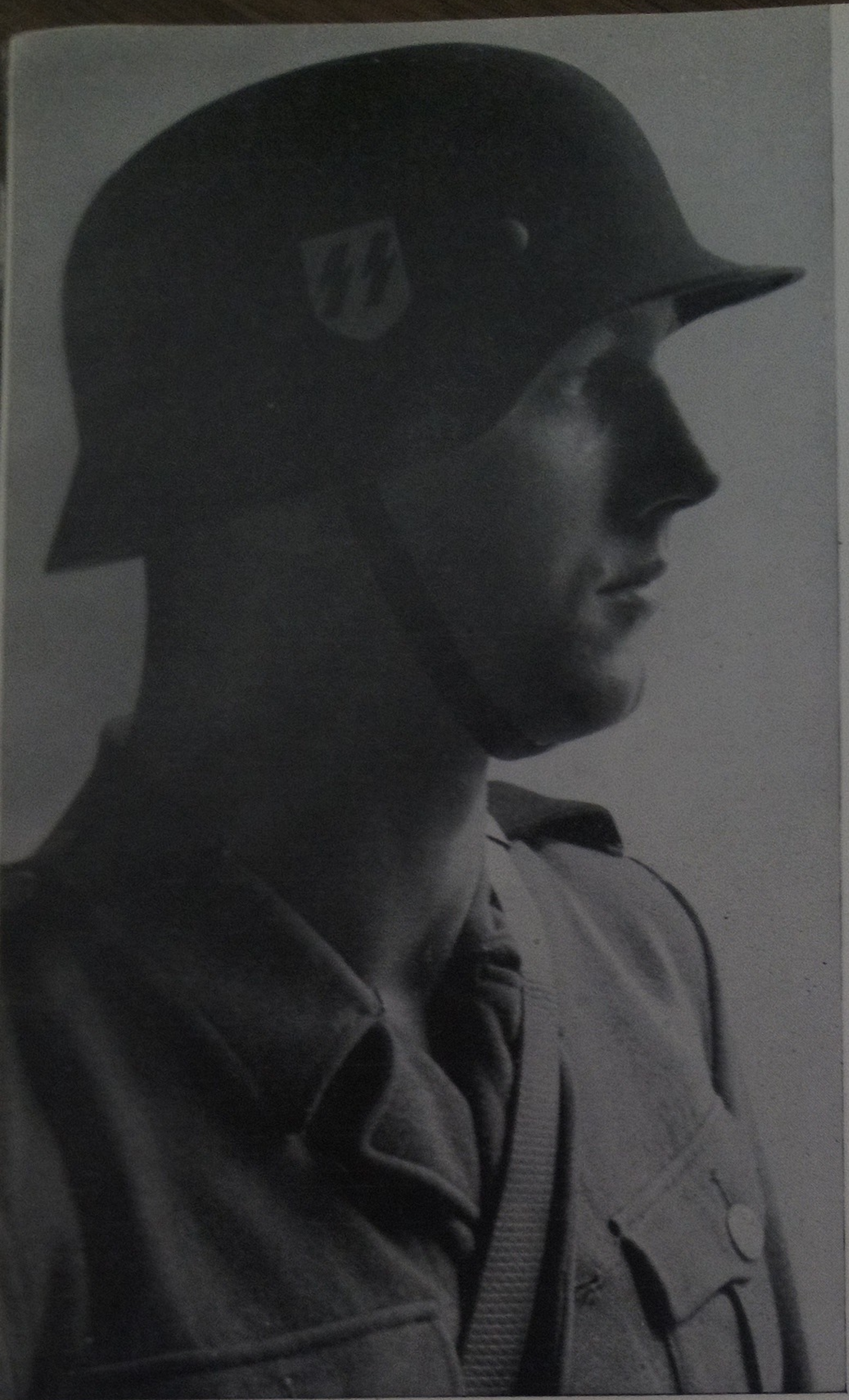

ϟϟ-man der Divisie „Wiking".

Zij treuren om hun dooden. Zij buigen zich in eerbied voor hun graven. *Doch zij gelooven aan de overwinning van een nieuwe en betere wereld, die uit den inzet der Germaansche volkeren van Europa zal ontstaan, onder leiding van Duitschland.*

Aan hen, die daar vielen, was het niet gegeven, de opkomst van dit nieuwe te zien. Maar uit *offers, dood en graven spruit nieuw leven,* en voor de vaders die gevallen zijn, zou de aarde lichter zijn, als ze wisten, dat hun zoons de grootere taak van hun volkeren dienen, mede vorm geven aan het hoogere leven van ons ras.

Afscheid van Sennheim

Eenige weken zijn verloopen, eenige honderden manschappen verlaten het kamp. Het afscheid valt hun zwaar, ook al vervult hen hoopvolle verwachting van den wapendienst.

Men besluit in aller ijl tot *een feestavond,* maar — hoewel de groote zaal van het hoofdgebouw zeer ruim is — *alle* manschappen kan zij niet bevatten. Dus twee feestavonden: De Denen en Noren organiseeren hun avond, de Vlamingen en Hollanders een tweeden. De leiding laat den mannen de vrije hand. Een feestavond te organiseeren is niet zoo eenvoudig als het wel schijnt, en ook hier kan blijken, of een *gemeenschap* er aan medewerkt of *een groep menschen, die ieder voor zich werken. Deze beide feestavonden hebben getoond, dat uit menschen van weliswaar hetzelfde bloed, maar van verschillende taal, verschillend vaderland, verschillende levensomstandigheden, en afkomstig uit de meest verschillende levenslagen der liberalistische wereld, in weinige weken een levende, organische gemeenschap geworden is, bijna een*

aaneengesloten legerkorps. Met ijver worden er voorbereidingen gemaakt: plakkaten geteekend, de zaal versierd, het programma ingestudeerd.
En dan de beide avonden. Ernstige en bewogen redevoeringen, vroolijke grappen, eenige prestaties, die een verbazingwekkend kunnen en een verbazingwekkende begaafdheid bewijzen, en dan liederen, altijd weer liederen. Eigen liederen van deze Germaansche volkeren en Duitsche soldatenliederen, die van ganscher harte, met een meesleependen gloed gezongen worden.
De Duitsche leiders spreken, slechts heel kort: *de Führer, de idee, de discipline, het geheim van de kracht der kameraadschap, de humor,* dat zijn de richtlijnen, die Sennheim nog tot afscheid aan zijn manschappen op den soldatenweg meegeeft.
Het zingen had onfeilbaar de *instinctieve, organische eenwording* van deze nieuwe gemeenschap aangetoond. De gespannen gezichten, de wakkere oogen, waarmee honderden mannen van alle leeftijden, geboeid, deze woorden aanhooren, bewijzen, welk een *bewust, geestelijk standpunt en houding* deze gegroeide gemeenschap bezielt.
En dan spreken voor hun kameraden eenige van deze vrijwilligers zelf: Het zijn *woorden van dank aan de Duitsche leiders en onder-leiders,* waarin men een eerlijke ontroering bespeurt.
Het zijn opwekkingen vol humor aan de kameraden:
„Wij kunnen wel minder dan de Duitsche recruten, maar we zullen het wel voor elkaar krijgen. Toont, dat wij van hetzelfde ras zijn. Wat Vlamingen kunnen, moeten Hollanders kunnen, wat Denen kunnen, moeten Noren kunnen — en omgekeerd. En wij allen moeten eens zoo veel kunnen als de Duitschers, onze gidsen naar de Grootgermaansche lotsgemeenschap."
En het zijn *geestdriftige woorden vol geloof:*
„Wij hebben de vuren van het Duitsche Volk, als eens in oude tijden, op de bergen gezien, en wij zijn gekomen, om ons onder de vanen van Hitler te scharen, den grootsten leider der Germanen van alle tijden."
Dan is het afscheidsfeest voorbij, en bij het grauwen van den volgenden morgen marcheeren zingende colonnes naar het stadje, naar het station.
Eén, twee dagen ligt Sennheim verlaten onder den wind der Vogezen.
Dan doen nieuwe scharen hun intocht, die den roep van den Führer *vernomen, de verplichting van de Germaansche lotsgemeenschap gevoeld hebben en den marsch naar de nieuwe wereld, naar den nieuwen tijd begonnen zijn.*

M. W.

Intrede in den Standaard „Westland”

De schrijver van dit artikel is een 23-jarige Nederlandsche student, die uit een oude, geziene familie stamt, en die 2 dagen nadat hij het Staatsexamen in de Rechten had afgelegd, als recruut dienst nam bij den Standaard „Westland” der Waffen-ϟϟ.

Gevoel en innerlijke geestdrift gaven den doorslag, toen ik na een studieverblijf van vier weken in Berlijn besloot, mij als vrijwilliger bij den Standaard „Westland” aan te sluiten. Mijn hart zeide mij, dat het een eer voor ons, Nederlanders, was, onder opperbevel van Adolf Hitler aan een strijd te kunnen deelnemen, die de toekomst van Europa voor duizend jaar bepaalt.
Doch niet slechts uit gevoelsoverwegingen, ook de meest nuchtere beschouwing pleit voor de juistheid van onze overtuiging. Niet slechts met het gevoel, maar ook met duidelijke argumenten weten wij onze intrede in de Waffen-ϟϟ als den noodzakelijken weg naar een groot doel te motiveeren.
Het is voor ons als een bevrijding uit de spanning van onzen geest, als ook wij met de wapens in de hand in den volkschen vrijheidsstrijd mogen medestrijden tegen Jodendom, Vrijmetselarij en Jezuïeten.
Uit het kamp der democratische tegenstanders gaat vanzelfsprekend een woedend geschreeuw op: Wat een schaamteloos verraad, zich in vijandelijken krijgsdienst te begeven! Men wil ons desnoods ons nationaal-socialistische denken gunnen. Maar tijdens den duur der bezetting moet men tenminste op het vredesverdrag wachten en op geenerlei manier aan den strijd deelnemen. Zoo schrijft ieder begrip van fatsoen het voor.
Wij kennen zulke argumenten. De democraten hebben altijd goed met zelfgemaakte fatsoensbegrippen kunnen werken, om zoo ieder spontaan en gezond gevoel te verstikken.
Wij zijn er ons van bewust, dat deze oorlog niet alleen tegen Duitschland ontbrand is, maar dat zijn hoofddoel de vernietiging van elk Germaansch rasbewustzijn moet zijn.
Daarom is een passieve houding, ook al schijnt zij nog zoo „fatsoenlijk”, volksche zelfmoord. Zulk een passiviteit dient den tegenstander, omdat zij de taak der Duitschers, Europa van vreemde giften te bevrijden, bemoeilijkt. Wie dat eenmaal heeft ingezien, zal zich om dat „fatsoen” niet meer bekommeren.
Ook wij Nederlanders zijn er trotsch op, dat wij onder leiding van Adolf Hitler het nationaal-socialisme kunnen verdedigen, om zoo de voorwaarden te scheppen voor den ongestoorden opbouw van een machtig, Noordelijk Rijk.
De opbouw van een nieuwe, Noorder gemeenschap is het groote doel, waarop onze van strijdlust vervulde wil zich gericht heeft. Zuiver materieele belangen verbinden ons reeds. Tegenover *de bevolkingstoename*

van andere rassen is het duidelijk, dat de toestand in Europa, dat zich zelf steeds meer verminkt, onherroepelijk moest veranderen.
Uit een oogpunt van machtspolitiek bezien is het absoluut noodzakelijk, dat wij ons een ruimte scheppen, waarin volksvreemde machten ons niet kunnen storen.
Als deze gronden reeds overtuigend zijn, dan is het nog oneindig veel belangrijker, dat *op het gebied van den geest slechts de nauwste samenwerking, de zich steeds vernieuwende schepping van een groote zielsgemeenschap naar het ras, den Germaanschen mensch tot vorming van zijn eigen wezen kan brengen.* Zoo wordt het in dezen tijd van nood steeds duidelijker, dat wij allen, waar wij menschen van Noorder bloed zijn, ons moeten vereenigen, om een eigen gebied te scheppen, waarin de Noordelijke mensch naar zijn eigen aard en zijn eigen stijl zijn leven ontplooien kan.
In het Buitenland verwijt men den Duitschers dikwijls, dat de nieuwe Rijksgedachte, de gedachte van het nieuwe Europa, een zuiver absolutistisch centralisme is; ja, zekere „vrienden" zijn zelfs van meening, dat het Rijk niets anders is dan een vergroote, despotisch geregeerde, kleine staat. Al deze menschen zijn nog zoo diep in het oude liberalisme en het technisch abstracte denken verankerd, dat zij niet kunnen begrijpen, dat het nationaal-socialisme, — ontstaan uit de frontgemeenschap door de verhouding van leider tot manschappen, — allesbehalve een *heerschappij van willekeur* is. Deze menschen hebben den diepen zin van de *verantwoordelijkheid tegenover alles, wat gegroeid is,* niet begrepen en verwisselen de vernietiging van de vijandelijke gedachtenconstructies met de vernietiging van een levende volkschheid.
Zij kunnen niet begrijpen, dat het nationaal-socialisme alles, wat *levend en echt* is, zal verzorgen en behoeden. Zij vertellen elkaar gruwelverhalen, de Duitschers zouden Hollanders en Vlamingen het juk opleggen, en zij zijn er blind voor, dat juist het *nationaal-socialisme als levensleer* het Nederlandsche Volk uit zijn kapitalistischen slaap zal wekken en *dat iedere Duitscher zich voor het Germaansche bloed in onze landen verantwoordelijk gevoelt.* Wij Nederlanders kunnen dus rustig op de Duitsche leiding vertrouwen.
Twee dingen moeten ons duidelijk voor oogen staan: Ten eerste, de taak, ons Volk *uit zijn huidig onhistorisch bestaan tot Europeesche medewerking te verheffen.*
Ten tweede, als nationaal-socialisten onze *verantwoordelijkheid tegenover het Noorder Rijk* te dragen.
Laat ons eerlijk zijn. Het Nederlandsche Volk, zoo trotsch op zijn 17e eeuw, is in wezen nog wel hetzelfde Volk, daar het gehalte van zijn bloed in het algemeen niet veranderd is. Maar drie eeuwen burgerlijkheid en kapitalistisch-commercieel leven in nauwe samenwerking met de Amsterdamsche joden heeft het Volk zeer ver van de levensbronnen weggevoerd. Ook zijn laatste levensuiting, *het hooge geboortecijfer in de decennia na den Wereldoorlog,* was slechts ten deele gezonde volkswil, aan den anderen kant echter het resultaat van een kerkelijk-politiek streven naar de macht; in een democratischen staat, waarin meerderheid van stemmen de Regeering beteekent, zeer goed te begrijpen. Ook al spreekt het vanzelf, dat hooge geboortecijfers — uit welke uiterlijke motieven ook ontstaan — practisch slechts in een biologisch gezond volk kunnen worden bereikt.

Had men geen vertrouwen in de raszuiverheid van ons Volk, men zou allen moed laten zakken, zoo vast is het steedsche volk nog altijd geworteld in het commercieele liberalisme.

Daarmede is het *doel* duidelijk uitgestippeld: offervaardige wil in dienst van een groot ideaal in plaats van winzucht, straffe discipline i.p.v. bandelooze willekeur van het individu, en het belangrijkste: *een levenshouding van soldaat niet van een burger die ieder risico vreest.* Dat is het, wat ons Volk kan redden. *En wanneer een deel van het Nederlandsche Volk in een weermacht, waarin deze houding beter dan ergens ter wereld tot uitdrukking komt, mag medestrijden, dan is dit het grootste geschenk, dat de Führer ooit aan ons Volk kon geven.*

Niet alleen uit onze bekrompen *Hollandsche* behoeften scharen wij ons in rij en gelid. *Een groote wereldpolitieke taak ligt voor ons.*

In dezen tijd komt in de volksbewuste zonen der Germaansche randvolkeren de diepe overtuiging op, dat ook wij als Noorder menschen verantwoordelijkheid moeten dragen voor de Noorder samenleving. Slechts zoo kunnen wij ons van het eigen particularisme en den behaaglijken kruideniersgeest losmaken om ons tot een *wereldverantwoordelijkheid* te verheffen. Want onze vastbesloten wil, gericht op de verwezenlijking van de Germaansche lotsgemeenschap legt gewicht in de schaal. Het *Duitsche Rijk* in zijn overwicht en macht heeft de vrije keuze, naar zijn wil een *alleen* Duitsche of een Germaansche, Noorder oplossing te vinden. Het is op ons, Germaansche randvolkeren, niet aangewezen. Dat echter deze groote oplossing gekozen worde, dat is onze vurigste wensch, de eenige waarborg voor een groote Europeesche toekomst. Voor zijn verwezenlijking onder den Germaanschen Führer Adolf Hitler te mogen strijden, dat is onze nooit eindigende trots.

HUGO F. SMITS.

De eerste 38 opnamen zijn amateurs-opnamen uit Sennheim. De nos. 39 en 40 zijn afkomstig van SS-Hauptsturmführer König.

Deze brochure verschijnt in samenwerking met den *Volksbund für das Deutschtum im Ausland.*

680/17

K113